

[Waldorff]

eksempelvis statsministerens konstatering af, at han er uden for det hele.

Sommerens søslangehistorie bliver EF-kommissær Burkes intervention i den danske spritsag, og vi bemærker, at også Eva Gredal har gjort sit til, at det i hvert fald ikke skal blive glemmt. Der har været en meget bred forargelse over den intervention, som Burke med al mulig god grund foretog. Det er meget sjældent, man får et offentligt bevis på, hvordan EF blander sig i, hvad den danske regering og det danske folketing foretager sig. Det gælder selvfølgelig både den direkte pression, som man fremlagde i Burkes telex, og det drejer sig selvfølgelig især om, at Burke direkte blander sig i, hvordan et flertal bliver til i det danske folketing, og med hvilke motiver det forholder sig til bestemte love.

Men det interessanteste i hele denne sag kunne måske nok være, at det giver os lejlighed til at opleve EF-tilhængere af forskellig observans og farve syde i deres eget fedt. Kendsgerningerne i denne sag er jo, at partiet venstre oprindeligt var tilhænger af det forslag, som skatteministeren nu har fremlagt til løsning af akvavitproblemet. Det er vel oven i købet sådan, at det var den tidligere skatteminister, Anders Andersen, som først lavede modellen til snapseforslaget, og det er vel også sådan, at venstres forhandlere siden har givet tilsagn over for den socialdemokratiske regering om, at man stadig støttede et sådant forslag.

Nu er man altså sprunget fra, og det er man vel især af to grunde: dels fordi partiet venstre ligesom andre har forholdsvis nære forbindelser til VSOD, som er en af de stærkeste kapitalkoncentrationer inden for spritområdet, dels fordi man mere klart har set, hvor meget EF-Kommissionen satsede på at få gennemført en spiritusbeskatning, som passede ind i de langsigtede forsøg på at få harmoniseret hele afgiftsområdet. Det, vi har set, er en krybende holdning fra venstre i forhold til de interesser, som EF-Kommissionen har forsøgt at få igennem.

Der skete så det i venstre, at VSOD-fløjen sejrede over kartoffelbønderne, men det løste selvfølgelig ikke venstres problem: man var stadig væk i en klemme, i og med at man dels faktisk havde støttet regeringens forslag, dels stadig væk måtte gøre, hvad man kunne, for at hr. Niels Anker Koføed kunne drikke brændevin med kartoffelbønderne, uden at

der skulle være for mange kurrer på tråden. Det førte til den rent opportunistiske løsning, at venstre satte sig tilbage og tænkte: lad bare skatteministeren tage slagsmålet på alt det her, så prøver vi ligesom at køre i ly. Det, man fandt at hænge det op på, var de magiske ord »en politisk løsning« – og det har venstre talt om nu en hel uge, så alle ser politiske løsninger om sig – en politisk løsning, som kunne muliggøre, at skatteministeren igen blev gode venner med kommissær Burke, eller i det mindste, at venstre stod sig i slagsmålet mellem på den ene side EF-Kommissionen og på den anden side de ting, man selv tidligere havde sagt.

Socialdemokratiets holdning er ikke så meget bedre, i hvert fald ikke i første omgang. Regeringen har gang på gang sagt principielt ja til EF-harmoniseringen på afgiftsområdet. Det gjorde man senest den 6. marts, da man sendte et såkaldt PM – guderne må vide, hvad det betyder – fra den danske delegation til kommissær Burke, hvor man skriver: »Det er et dansk håb, at en snarlig vedtagelse af direktivforslagene« – nemlig til harmonisering af afgiftsområdet (min indføjelse) – »kan udgøre et nyt betydningsfuldt skridt henimod at skabe en større ensartethed på det afgiftsmæssige område mellem medlemsstaterne. Dette ville være et væsentligt bidrag til en større faktisk samhørighed og et videregående og uddybet fællesskab.«

Regeringen har med andre ord selv oprindeligt blåstemplet EF-indblandingen i den danske afgiftspolitik på spiritusområdet. Men det, som regeringen ikke har kunnet leve med, er selvfølgelig, at den irske kommissær kommer med utilslørede trusler – specielt når han gør det offentligt, så man kan se, hvordan dette her foregår – om, at hvis Danmark ikke makker ret i spiritussagen, skal EF nok få knaldet os ved en anden lejlighed. Og regeringen kan selvfølgelig heller ikke leve med, at man direkte blander sig i, hvordan tingene bliver vedtaget i folketinget.

Vi andre kunne selvfølgelig godt tro, at noget sådant hørte med til en større faktisk samhørighed og et videregående og uddybet fællesskab, som det siges i regeringens PM, men det mener regeringen ikke. Som statsministeren har sagt: den måde, kommissær Burke skriver på, er ikke nogen måde at skrive på i et fællesskab.